

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 46Ek/1294/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119344430
Dátum vydania rozhodnutia: 06. 04. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Ing. Mgr. Zuzana Dinková
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2020:6119344430.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica v exekučnej veci oprávneného: HAMIFLEURS B.V., so sídlom Jupiter 303, 267 5L Honselersdijk, právne zastúpeného: JUDr. Jaroslav Kevický, advokát so sídlom P. Mudroňa 45, 036 01 Martin, proti povinnému: Green Art a. s., so sídlom Pekárska 11, 917 01 Trnava, IČO: 36 808 601, o vymoženie 28.249,09 eur s príslušenstvom, vedenej súdnym exekútorom: JUDr. Jozef Kapronczai, Exekútorový úrad so sídlom Švermova 273, 924 01 Galanta, pod sp. zn. 323EX 437/19, rozhodujúc o sťažnosti povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 46Ek/1294/2019 zo dňa 17. októbra 2019, takto

rozhodol:

Súd sťažnosť povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 46Ek/1294/2019 zo dňa 17. októbra 2019 **z a m i e t a**.

o d ô v o d n e n i e :

1. Oprávnený sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným súdu dňa 05.08.2019 domáhal od povinného vymoženiu pohľadávky vo výške 28.249,09 eur s príslušenstvom na základe vykonateľného exekučného titulu - platobného rozkazu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 19Up/454/2019 zo dňa 06.05.2019. Dňa 13.08.2019 poveril súd vykonaním exekúcie súdneho exekútora.

2. Vyšší súdny úradník uznesením sp. zn. 46Ek/1294/2019 zo dňa 17.10.2019 zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie v zmysle § 61l ods. 3 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení od 1.4.2017 (ďalej len „Exekučný poriadok“). Svoje rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na ust. § 61k ods. 1, 2, 5, § 61l ods. 3, 4 Exekučného poriadku, na ust. § 114 ods. 1, § 118 ods. 1, § 120 ods. 1, 2, § 156 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“) a vecne tým, že povinný súdu nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by preukazovali neplatnosť exekučného titulu, ani žiadna zo skutočností uvádzaných povinným v návrhu na zastavenie exekúcie nenaplnila zákonný dôvod na zastavenie exekúcie, pričom ani súd nezistil iný dôvod na zastavenie prebiehajúcej exekúcie. Povinný v návrhu na zastavenie exekúcie tvrdil, že má postavenie dlžníka, ktorý plní reštrukturalizačný plán a preto je ďalšie vedenie exekúcie neprípustné s poukazom na skutočnosť, že jej ďalšie vedenie postihuje ďalšie právnické a fyzické osoby takým spôsobom, že zvýhodňuje oprávneného pred ďalšími veriteľmi, ktorých uspokojenie je nevyhnutné v zmysle súdom schváleného reštrukturalizačného plánu. Povinný žiadal preskúmať zákonnosť podania návrhu na vykonanie exekúcie s odôvodnením, že v zmysle oznámenia správcu zo dňa 19.01.2017 publikovaného v Obchodnom vestníku č. 13 v roku 2017 povinný nie je oprávnený bez obmedzenia nakladať so svojim majetkom a financiami, pričom každý právny úkon v rozsahu presahujúcom 5.000 eur, resp. všetky právne úkony, ktoré sa týkajú majetku dlžníka v rozsahu presahujúcom 15.000 eur za kalendárny mesiac musí schváliť správca, z čoho vyvodil, že oprávnenému nemohol plniť dobrovoľne ani čiastočne. Povinný žiadal preskúmať, či oprávnený predložil k návrhu na vykonanie exekúcie vyhlásenie podľa § 48 ods. 3 písm. k) Exekučného poriadku a či toto vyhlásenie obsahuje odôvodnenie, z akého dôvodu mohol povinný napriek prebiehajúcejmu

plneniu reštrukturalizačného plánu plniť oprávnenému dobrovoľne nad rámec obmedzenia v zmysle oznámenia správcu. Oprávnený s návrhom povinného na zastavenie exekúcie nesúhlasil z dôvodu, že v čase od začatia reštrukturalizačného konania až do povolenia reštrukturalizačného plánu pohľadávka oprávneného voči dlžníkovi ešte neexistovala, tá vznikla až v roku 2018, kedy povinný po skončení reštrukturalizácie a po povolení reštrukturalizačného plánu vykonával podnikateľskú aktivitu tak, že si od oprávneného objednal množstvo tovaru, za ktorý nezaplatil. Súd rozhodujúc vyšším súdnym úradníkom vyhodnotil, že exekúcia sa začala oprávnene a vykonáva sa na základe riadneho vykonateľného exekučného titulu, pričom exekučný súd je viazaný vykonávaným rozhodnutím a neprislúcha mu čokoľvek na tomto rozhodnutí meniť. Z uznesenia Okresného súdu Trnava č.k. 36R/2/2016 zo dňa 01.07.2016 zverejneného v Obchodnom vestníku dňa 11.07.2016 považoval za preukázané, že bola povolená reštrukturalizácia povinného a z uznesenia Okresného súdu Trnava č.k. 36R/2/2016 zo dňa 03.01.2017 zverejneného v Obchodnom vestníku dňa 13.01.2017, že súd povolil reštrukturalizačný plán povinného a ukončil reštrukturalizáciu povinného. Preskúmaním dokumentov v súdnom registri základného konania ďalej zistil, že exekučný titul bol vydaný na základe faktúr vystavených oprávneným v roku 2018, z čoho vyvodil, že pohľadávka oprávneného voči povinnému vznikla v roku 2018 až po ukončení reštrukturalizácie povinného, a poukázal na § 114 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, v zmysle ktorého je povinnému daná možnosť pokračovať v bežných podnikateľských aktivitách. Ďalej poukázal na § 120 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, podľa ktorého pohľadávky, ktoré vzniknú voči dlžníkovi počas reštrukturalizačného konania sa v reštrukturalizácii neuplatňujú prihláškou, pričom na tieto pohľadávky nepôsobia účinky začatia reštrukturalizačného konania ani sa nezahŕňajú do reštrukturalizačného plánu. Dodal, že povinný sa voči exekučnému titulu nebránil podaním odporu, v ktorom by mohol namietat' ním uvádzané skutočnosti.

3. Proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka podal povinný v zákonom stanovenej lehote sťažnosť, ktorou žiadal, aby súd napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že sťažnosti vyhovie a exekučné konanie zastaví podľa § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku. Sťažnosť odôvodnil tým, že súd vec nesprávne právne posúdil a nedostatočne zistil skutkový a právny stav, súd síce popísal právny stav týkajúci sa reštrukturalizácie povinného a následný vznik pohľadávky oprávneného voči povinnému, avšak odôvodnenie rozhodnutia je všeobecné bez uvedenia konkrétnej argumentácie k jednotlivým dôvodom návrhu povinného na zastavenie exekúcie. Povinný sa nedomáhal zastavenia exekúcie z dôvodov vyhlásenia reštrukturalizácie, ale argumentácia povinného smerovala k existencii právnych dôsledkov obmedzenia povinného pri nakladaní s vlastným majetkom a k absencii splnenia zákonných podmienok na začatie exekúcie oprávneným. Namietal, že odôvodnenie súdu nereaguje na dôvody uvedené povinným ohľadom nespĺnenia zákonných podmienok na podanie návrhu na vykonanie exekúcie s poukazom na to, že v zmysle oznámenia správcu zo dňa 19.01.2017 publikovaného v Obchodnom vestníku č. 13 v roku 2017 povinný nie je oprávnený bez obmedzenia nakladať so svojim majetkom a financiami, pričom každý právny úkon v rozsahu presahujúcom 5.000 eur, resp. všetky právne úkony, ktoré sa týkajú majetku dlžníka v rozsahu presahujúcom 15.000 eur za kalendárny mesiac musí schváliť správca, z čoho vyvodil, že oprávnenému nemohol plniť dobrovoľne ani čiastočne. Povinný žiadal preskúmať, či oprávnený predložil k návrhu na vykonanie exekúcie vyhlásenie podľa § 48 ods. 3 písm. k) Exekučného poriadku a či toto vyhlásenie obsahuje odôvodnenie, z akého dôvodu mohol povinný napriek prebiehajúcej plneniu reštrukturalizačného plánu plniť oprávnenému dobrovoľne nad rámec obmedzenia v zmysle oznámenia správcu. Namietal tiež to, že sa súd v odôvodnení rozhodnutia nevysporiadal s ďalším dôvodom povinného na zastavenie exekúcie a to, že ďalšie vedenie exekúcie postihuje ďalšie právnické a fyzické osoby takým spôsobom, že zvyhodňuje oprávneného pred ďalšími veriteľmi, ktorých uspokojenie je nevyhnutné v zmysle súdom schváleného reštrukturalizačného plánu, ďalšie vedenie exekúcie zasahuje do práv povinného ako dlžníka plniť riadne svoje povinnosti podľa reštrukturalizačného plánu schváleného súdom a jej ďalšie vedenie bude mať za následok zmarenie uspokojenia veriteľov podľa reštrukturalizačného plánu a zrušenie pracovných miest.

4. Oprávnený žiadal súd, aby sťažnosť povinného ako nedôvodnú zamietol, rozhodnutie súdu považuje za správne a vecné v súlade s ust. § 61l ods. 3 Exekučného poriadku, v plnom rozsahu sa s ním stotožnil a k sťažnosti povinného sa vyjadril tak, že ju považuje za účelovú, pretože ak povinný tvrdí, že existujú ním uvedené dôvody na zastavenie exekučného konania, potom by existovali i v čase upomínacieho konania, avšak povinný voči platobnému rozkazu nepodal odpor, čím deklaroval odôvodnenosť podaného žalobného návrhu. Poukázal na ust. § 120 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, ktorý jasne deklaruje, že pohľadávky ktoré vznikli voči povinnému počas reštrukturalizačného konania sa v reštrukturalizácii neuplatňujú prihláškou, čo znamená, že dlžník môže v zmysle ust. § 114 ods. 1 zákona

o konkurze a reštrukturalizácii po povolení reštrukturalizácie i naďalej vykonávať svoju podnikateľskú aktivitu, pričom za neplnenie si svojich záväzkov v tomto období nesie rovnakú zodpovednosť ako aj iné subjekty, u ktorých reštrukturalizácia povolená nebola, pričom veriteľ sa v takýchto prípadoch môže svojich nárokov domáhať aj prostredníctvom exekúcie a reštrukturalizačné konanie nemá na exekučné vymáhanie dopad ani vplyv. Ustanovenia exekučného poriadku, na ktoré sa povinný odvoláva, nijakým spôsobom nemôžu zasiahnuť do práv veriteľa úspešne sa domôcť svojich nárokov voči povinnému aj napriek prebiehajúcej reštrukturalizácii. Nerešpektovanie základných princípov povinného v obchodných vzťahoch, a to plnenie si svojich povinností, nemôže byť dôvodom na zastavenie exekúcie.

5. Podľa § 202 ods. 1 druhá veta Exekučného poriadku, sudca v exekučnom konaní koná a rozhoduje, ak ide o rozhodnutie, proti ktorému je prípustné odvolanie, a o sťažnostiach proti rozhodnutiam vyššieho súdneho úradníka.

6. Podľa § 202 ods. 2 Exekučného poriadku písomné vyhotovenie uznesenia, ktorým sudca zamietá sťažnosť proti rozhodnutiu vyššieho súdneho úradníka, nemusí obsahovať odôvodnenie, ak sa sudca stotožňuje s dôvodmi uvedenými v napadnutom rozhodnutí.

7. Podľa § 200 Exekučného poriadku, na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Ustanovenia o prostriedkoch procesného útoku, prostriedkoch procesnej obrany, koncentracii a intervencii sa nepoužijú.

8. Podľa § 239 ods. 1, 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“), proti uzneseniu súdu prvej inštancie vydanému súdnym úradníkom, ktoré treba doručiť, je prípustná sťažnosť. Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

9. Podľa § 248 CSP o sťažnosti rozhodne súd prvej inštancie.

10. Podľa § 249 CSP súd prvej inštancie rozhodne o sťažnosti uznesením spravidla bez nariadenia pojednávania.

11. Podľa § 250 ods. 1 CSP, ak nie je sťažnosť dôvodná, súd sťažnosť zamietne.

12. Súd po zistení, že sťažnosť bola podaná včas, oprávnenou osobou - účastníkom konania, v ktorého neprospech bolo uznesenie vydané, proti rozhodnutiu, proti ktorému je sťažnosť prípustná, po skonštatovaní, že sťažnosť má zákonom predpísané náležitosti, preskúmal napadnuté uznesenie bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že sťažnosť povinného nie je dôvodná. Súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie treba považovať za správne a námietky voči nemu zo strany povinného uvedené v sťažnosti tak logicky za nedôvodné. Povinný tvrdil, že napádané rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a z neúplného zistenia skutkového a právneho stavu. K nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov súd dospeje nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, alebo porušením pravidiel formálnej logiky. Nesprávnym právnym posúdením veci sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil inú právnu normu, než ktorú mal použiť, alebo ak použil síce správnu právnu normu, ale ju nesprávne vyložil. V danom prípade však súd konajúc vyšším súdnym úradníkom v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci a zo zistených skutočností vyvodil správny právny záver, ktorý zároveň právne odôvodnil. Takýto postup súdu má oporu v právnych predpisoch a bol odôvodnený do tej miery, ktorá postačuje na záver o ústavnej konformite napadnutého uznesenia. Súd na úvod podotýka, že aj keby uznesenie vyššieho súdneho úradníka, čo sa týka odôvodnenia, trpelo vadami, nie je jeho úlohou do detailov podrobiť revíziu napadnuté uznesenie so zámerom vylepšiť jeho odôvodnenie, prípadne zostaviť zoznam možných pochybení súdu, ak tieto nemajú takú relevanciu, ktorá by mohla spochybniť ústavnú konformitu záverov napadnutého rozhodnutia s ústavou (IV. ÚS 270/09, IV. ÚS 27/2010, III. ÚS 165/2012). Napriek zneniu ustanovenia zákona citovaného v bode 6 odôvodnenia tohto rozhodnutia, s poukazom na nesúhlas a argumentáciu povinného prezentovanú v sťažnosti a k zvýrazneniu správnosti napádaného rozhodnutia, sa súd nad rámec zákona (§ 202 ods. 2 Exekučného poriadku) vyporiadaval s najdôležitejšími dôvodmi uvádzanými v sťažnosti.

13. Povinný postavil svoju sťažnosť smerujúcu k zastaveniu exekúcie na viacerých dôvodoch, jednak na tvrdení absencii splnenia zákonných podmienok na začatie exekúcie s poukazom na obmedzenie

povinného pri nakladaní s vlastným majetkom, keďže v zmysle oznámenia správcu zo dňa 19.01.2017 publikovaného v Obchodnom vestníku č. 13 v roku 2017, povinný nie je oprávnený bez obmedzenia nakladať so svojim majetkom a financiami, pričom každý právny úkon v rozsahu presahujúcom 5.000 eur, resp. všetky právne úkony, ktoré sa týkajú majetku dlžníka v rozsahu presahujúcom 15.000 eur za kalendárny mesiac musí schváliť správca, a ďalej na tvrdenej hrozacej ujme na majetku povinného, keďže exekúcia zvýhodňuje oprávneného pred ďalšími veriteľmi, ktorých uspokojenie je nevyhnutné v zmysle reštrukturalizačného plánu, čo môže viesť k zmareniu uspokojenia veriteľov podľa reštrukturalizačného plánu a k zrušeniu pracovných miest.

14. V konaní nebolo sporným, že pohľadávka, ktorá, je predmetom exekúcie, vznikla až po povolení reštrukturalizácie povinného (t.j. po 11.07.2016), a že pohľadávka nebola predmetom reštrukturalizačného konania. S poukazom na argumentáciu povinného bolo preto potrebné zaoberať sa účinkami súdom potvrdeného reštrukturalizačného plánu.

15. Podľa § 155 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, ustanovenia plánu sa zverejnením uznesenia o potvrdení plánu v Obchodnom vestníku stávajú účinnými voči všetkým účastníkom plánu; ustanovenia plánu o novom úvere sú účinné voči každému.

16. Podľa § 155 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, plán potvrdený súdom sa považuje za právny úkon urobený vo forme a spôsobom, ktorý je vyžadovaný osobitnými predpismi pre vznik, zmenu alebo zánik práv alebo záväzkov obsiahnutých v pláne. Ak je pre vznik, zmenu alebo zánik práva alebo záväzku obsiahnutého v pláne potrebné rozhodnutie príslušného orgánu, právo alebo záväzok vznikne, zmení sa alebo zanikne až rozhodnutím príslušného orgánu; príslušný orgán nemôže odmietnuť vydať potrebné rozhodnutie len z dôvodu, že plán ako právny úkon nie je urobený vo forme alebo spôsobom vyžadovaným osobitným predpisom.

17. Podľa § 156 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, zverejnením uznesenia súdu o skončení reštrukturalizácie v Obchodnom vestníku zanikajú účinky začatia reštrukturalizačného konania a zastavujú sa konania prerušené podľa § 118 ods. 4. Ak zo záväznej časti plánu nevyplýva niečo iné, zaniká tiež funkcia veriteľského výboru a funkcia správcu.

18. Podľa § 163 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, účinky dozornej správy nastanú zverejnením oznámenia dozorného správcu o zavedení dozornej správy v Obchodnom vestníku.

19. Podľa § 163 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, oznámenie o zavedení dozornej správy obsahuje oznámenie o zavedení dozornej správy, osobu alebo osoby podliehajúce dozornej správe, meno, priezvisko a kanceláriu dozorného správcu a ďalšie skutočnosti, ktorých zverejnenie určuje záväzná časť plánu.

20. Podľa § 163 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, ak niektoré právne úkony osoby podliehajúcej dozornej správe majú podľa záväznej časti plánu podliehať súhlasu dozorného správcu, oznámenie o zavedení dozornej správy obsahuje aj presné určenie rozsahu týchto právnych úkonov s poučením o možnosti odporovať tým právnym úkonom, ktoré osoba podliehajúca dozornej správe urobí bez súhlasu dozorného správcu. Ak osoba podliehajúca dozornej správe urobí právny úkon bez súhlasu dozorného správcu, platnosť právneho úkonu tým nie je dotknutá, právnomu úkonu však možno v konkurze odporovať, ak pred úplným splnením plánu bol na majetok osoby podliehajúcej dozornej správe vyhlásený konkurz.

21. Čo sa týka povinným tvrdenej neprípustnosti začatia exekúcie toto vyvracia skutočnosť, že návrh oprávneného na vykonanie exekúcie obsahuje vyhlásenie v zmysle § 48 ods. 3 písm. k) Exekučného poriadku o tom, že povinnosť podľa exekučného titulu nebola povinným dobrovoľne splnená ani čiastočne. Povinnosťou oprávneného nebolo, tak ako tvrdí povinný, uviesť v návrhu aj „odôvodnenie, z akého dôvodu mohol povinný napriek prebiehajúcejmu plneniu reštrukturalizačného plánu plniť oprávnenému dobrovoľne nad rámec obmedzenia v zmysle oznámenia správcu“, pretože s poukazom na ust. § 163 ods. 3 zákona o konkurze a reštrukturalizácii nie je platnosť úkonu dotknutá, ak osoba podliehajúca dozornej správe urobí právny úkon bez súhlasu dozorného správcu. Povinný môže po skončení reštrukturalizácie i naďalej vykonávať svoju podnikateľskú aktivitu, pričom za neplnenie si svojich záväzkov nesie zodpovednosť vtom smere, že veriteľ sa v takýchto prípadoch môže svojich

nárokov domáhať aj prostredníctvom exekúcie, pretože reštrukturalizačné konanie nemá v takomto prípade na exekučné konanie vplyv. Zákon v tomto prípade nesankcionuje neschválené právne úkony, ktoré povinný vykoná bez súhlasu dozorného správcu, ich neplatnosťou, ale len ich možnou odporovateľnosťou v konkurze. Podľa zákona o konkurze a reštrukturalizácii takémuto právnomu úkonu možno odporovať vtedy, ak bol na majetok osoby podliehajúcej dozornej správe ešte pred splnením plánu vyhlásený konkurz. S poukazom na uvedené nebolo napriek tvrdeniu povinného potrebné, aby návrh na vykonanie exekúcie obsahoval odôvodnenie, z akého dôvodu mohol povinný v čase prebiehajúceho plnenia reštrukturalizačného plánu plniť oprávnenému nad rámec obmedzenia v zmysle oznámenia správcu.

22. K zo strany povinného tvrdenej hroziacej ujme na majetku povinného, kedy exekúcia zvýhodňuje oprávneného pred ďalšími veriteľmi, ktorých uspokojenie je nevyhnutné v zmysle reštrukturalizačného plánu, čo podľa povinného môže viesť k zmareniu uspokojenia veriteľov podľa reštrukturalizačného plánu a k zrušeniu pracovných miest súd uvádza, že žiadne zákonné ustanovenie neobmedzuje veriteľa, ktorého pohľadávka vznikla až po skončení reštrukturalizácie, aby sa domáhal na súde svojich práv. Súd dáva do pozornosti rozsudok Najvyššieho súdu SR z 29. januára 2019, sp. zn. 3Obdo/38/2018, ktorý vyslovil, že účinky zverejnenia reštrukturalizačného plánu v Obchodnom vestníku podľa ustanovenia § 155 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii v podobe zániku práva vymáhať pohľadávky voči reštrukturalizačnému dlžníkovi sa vzťahujú len na tie pohľadávky, ktoré je možné prihláškou prihlásiť v reštrukturalizácii. Keďže pohľadávka oprávneného nepatrí medzi pohľadávky, ktoré bolo možné prihlásiť v reštrukturalizácii, nevzťahujú sa na ňu účinky zverejnenia reštrukturalizačného plánu, na základe čoho súd vyhodnotil, že oprávnený podal svoj návrh na vykonanie exekúcie dôvodne.

23. Súd má za to, že vyšší súdny úradník postupoval správne a v súlade so zákonom, keď v danej veci zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie z dôvodu, že povinný nepreukázal dôvody na zastavenie exekúcie. Sťažnostný súd sa preto nemohol stotožniť s názormi povinného uvádzanými v sťažnosti. Súd dopĺňa, že povinný nepreukázal existenciu takých okolností, ktoré by nastali po vzniku exekučného titulu a mali by za následok zánik vymáhaného nároku, alebo že by bol exekučný titul zrušený, alebo že by tu boli také skutočnosti, ktoré by bránili vymáhateľnosti exekučného titulu a teda povinný nepreukázal žiadne dôvody, ktoré by viedli k zastaveniu exekúcie. S poukazom na uvedené má súd za to, že neboli zistené žiadne skutočnosti brániace vymáhateľnosti exekučného titulu tak, ako ich tvrdil povinný, pričom súd nezistil ani žiadny iný dôvod na zastavenie exekúcie a preto sťažnosť povinného proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 46Ek/1294/2019 zo dňa 17.10.2019 ako nedôvodnú zamietol.

24. O trovách sťažnostného konania súd nerozhodoval, keďže tieto neboli zo strany oprávneného uplatnené.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustné podať odvolanie.